

GUVERNUL REPUBLICII MOLDOVA

HOTĂRÎRE nr. _____

din _____
Chișinău

**Privind aprobarea Avizului la proiectul de lege
pentru modificarea unor acte legislative**

Guvernul HOTĂRĂȘTE:

Se aprobă și se prezintă Parlamentului Avizul la proiectul de lege pentru modificarea unor acte legislative.

Prim-ministru

PAVEL FILIP

Contrasemnează:

Ministrul justiției

Victoria Iftodi

Aprobat
prin Hotărîrea Guvernului nr.

AVIZ

la proiectul de lege pentru modificarea unor acte legislative

Guvernul a examinat proiectul de lege pentru modificarea unor acte legislative, înaintat cu titlu de inițiativă legislativă (nr. 290 din 26 iulie 2018), și relevă următoarele.

Art. I (*modificarea Legii nr. 982/2000 privind accesul la informație*)

1. În dispoziția de amendare se vor exclude cuvintele „și se completează”, deoarece potrivit art. 62 alin. (1) din Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative: „modificarea actului normativ constă în schimbarea oficială a textului actului, realizată prin modificări, excluderi sau completări ale unor părți din text”. Prin urmare, accepția termenului „modificarea” include și completarea actelor normative.

2. La pct. 1 relevăm că la schimbarea unor cuvinte din conținutul textului unui act normativ, pentru exprimarea corectă, se menționează despre substituirea „cuvintelor” respective, iar la schimbarea unor cifre, semne și cuvinte din conținutul textului unui act normativ, pentru exprimarea corectă, se menționează despre substituirea „textului” respectiv (obiecție valabilă și pentru restul cazurilor similare din proiect).

3. La art. 4 alin. (2) menționăm că dreptul la informație este un drept multidimensional. Acesta servește mai multor categorii de interese individuale și de grup și reprezintă o condiție inițială pentru participarea publicului la procesul democratic. Accesul la informație are consecințe importante pentru funcționarea adecvată a unui regim democratic. Dreptul de acces la informație este un instrument important pentru cuantificarea abuzurilor, greșelilor de administrare, corupției și pentru punerea în aplicare a drepturilor sociale și economice importante (*Hotărîrea Curții Constituționale nr. 16 din 18 mai 2016, § 49-50*).

Curtea Constituțională a reținut anterior că dreptul la informație poate fi supus unor excepții, care să permită abținerea de la prezentarea anumitor categorii de informații. Aceste excepții includ protecția securității naționale, a relațiilor internaționale, a vieții private a persoanelor, a confidențialității comerciale, a ordinii publice și a punerii în aplicare a legii, precum și refuzul de a prezenta informațiile primite în condiții de confidențialitate sau cele care rezultă din discuțiile interne. Pentru a putea fi invocate, excepțiile trebuie să justifice existența unui prejudiciu pentru interesul public, în cazul în care informațiile ar fi comunicate (a se vedea *Hotărîrea Curții Constituționale nr. 19 din 22 iunie 2015*).

Totodată relevăm că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a statuat că libertatea de a primi informații, menționată la alineatul 2 al articolului 10 din Convenție, se referă mai întâi de toate la accesul la sursele generale de informații și vizează în primul rând interdicția impusă unui stat de a împiedica o persoană să

primească informații pe care alții doresc sau pot fi dispuși să o acorde (cauza *Leander c. Suediei*, 26 martie 1987, § 74).

În același timp, Curtea Europeană a subliniat că autoritățile statului, pe lângă obligația de a nu interveni arbitrar în viața privată a unei persoane, urmează să întreprindă acțiuni care implică adoptarea unor măsuri menite să asigure respectarea vieții private chiar și în sfera relațiilor între persoane (cauza *Armonienė c. Lituaniei*, 25 noiembrie 2008, § 36, cauza *Söderman c. Suediei*, 12 noiembrie 2013, § 78).

Conceptul de „viață privată” este un termen larg, care nu poate fi definit exhaustiv și care include integritatea fizică și psihică a unei persoane și, prin urmare, poate cuprinde mai multe aspecte ale identității persoanei, cum ar fi, de exemplu, identificarea de gen, orientarea sexuală, precum și elemente ce privesc dreptul la reputație (cauza *S. și Marper c. Regatului Unit*, 4 decembrie 2008, § 66). Termenul respectiv include informațiile cu caracter personal în privința cărora există o speranță legitimă că nu vor fi publicate fără consimțământul celor la care acestea se referă (cauza *Flinkkilä și alții c. Finlandei*, 6 aprilie 2010, § 75 și cauza *Saaristo și alții c. Finlandei*, 12 octombrie 2010, § 61).

Prin urmare, substituirea referinței la „viața privată” cu referința la „date cu caracter personal” exclude protecția unor aspecte ale identității persoanei, asemenea identificării de gen, orientării sexuale, precum și a elementelor ce privesc dreptul la reputație, date în privința cărora există prezumția legitimă că nu vor fi făcute publice fără acordul persoanei la care se referă.

De asemenea, Curtea Europeană a observat că „este dificil de a deduce din Convenție un drept general de acces la date și documente administrative [...]” (Decizie de inadmisibilitate a cererii *Sdružení Jihočeské Matky c. Republicii Cehe*, din 10 iulie 2006, § 1.1).

Cît privește accesul la informațiile cu caracter oficial, prezintă relevanță *Recomandarea Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. 19 privind accesul la informația deținută de autoritățile publice*, adoptată la 25 noiembrie 1981, conținând următoarele prevederi: „[...] Orice persoană [...] are dreptul să obțină, la cerere, informații deținute de autoritățile publice, altele decât organele legislative și autoritățile judiciare.[...] Principiile respective pot fi supuse doar acelor limitări și restricții care sunt necesare într-o societate democratică pentru protejarea intereselor publice legitime (cum ar fi securitatea națională, siguranța publică, ordinea publică, bunăstarea economică a țării, prevenirea infracțiunilor sau pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale), precum și pentru protecția vieții private și a altor interese individuale legitime, urmînd să se țină cont, cu toate acestea, de interesul specific al unei persoane în obținerea informației deținută de autoritățile publice care îl privește personal. [...]”

De asemenea, Comitetul de Miniștri, prin adoptarea la 3 iulie 1986 a *Recomandării nr. 1037 privind protecția datelor și dreptul la informație*, a reafirmat principiul potrivit căruia dreptul de acces la informația oficială poate fi restricționat în scopul protecției vieții private și a chemat statele-membre să identifice un mecanism de reconciliere a protecției datelor cu caracter personal și accesului la informațiile oficiale.

Totodată, în *Recomandarea Comitetului de Miniștri nr. 2 privind accesul la documentele oficiale, adoptată la 21 februarie 2002*, se menționează: „[...] Accesul la un document poate fi refuzat în cazul în care divulgarea informațiilor ce se conțin în actul oficial respectiv ar putea prejudicia unul dintre interesele menționate [...] [viața privată și alte interese legitime ale persoanelor], dacă nu există un interes public care prevalează. [...] Dacă o limitare se aplică doar unor informații din cele conținute într-un document oficial, autoritatea publică urmează să acorde totuși accesul la restul informațiilor pe care acesta le conține. Orice omitere trebuie să fie indicată în mod clar. Cu toate acestea, în cazul în care versiunea parțială a documentului devine astfel lipsită de sens sau poate genera confuzii, accesul poate fi refuzat. [...]”

Guvernul reține poziția Curții Europene în ceea ce privește marja de apreciere permisă și principiile care urmează a fi respectate atunci când sunt puse în discuție două drepturi concurente protejate de Convenție.

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a notat că „(...) atunci când trebuie să soluționeze un conflict între două drepturi care beneficiază de o protecție egală potrivit Convenției, Curtea urmează să aprecieze importanța intereselor concurente. Rezultatul examinării cauzei nu trebuie, în principiu, să varieze în funcție de faptul dacă cererea a fost depusă la Curte potrivit articolului 8 din Convenție (..) sau potrivit articolului 10 din Convenție (..) pentru că aceste două drepturi merită, în principiu, respect în mod egal (cauza *Hachette Filipacchi Associés (ICI PARIS) c. Franței*, 23 iulie 2009, § 41; cauza *Timciuc c. României*, 12 octombrie 2010, § 144; cauza *Mosley c. Regatului Unit al Marii Britanii*, 10 mai 2011, § 111; cauza *Couderc și Hachette Filipacchi Associés c. Franței*, 10 noiembrie 2015, § 91)”. Respectiv, Curtea a concluzionat că „marja de apreciere ar trebui, în teorie, să fie aceeași în ambele cazuri (cauza *Von Hannover (nr. 2) c. Germaniei*, 17 februarie 2012, § 106; cauza *Axel Springer AG c. Germaniei*, 17 februarie 2012, § 87; și cauza *Couderc și Hachette Filipacchi Associés*, § 91).”

De asemenea, Curtea Europeană a notat că „în scopul îndeplinirii obligației pozitive de protecție a drepturilor unei persoane în conformitate cu articolul 8 din Convenție (...), statul ar putea fi determinat să restrângă într-o anumită măsură drepturile altei persoane garantate de articolul 10 (...)” (cauza *Bédard c. Elveției*, 29 martie). Atunci când examinează necesitatea restricției într-o societate democratică în interesul „protecției reputației sau a drepturilor altora”, Curtea Europeană verifică dacă autoritățile naționale au stabilit un just echilibru în cadrul asigurării protecției a două valori garantate de Convenție, care ar putea fi în conflict una cu alta în anumite cazuri, și anume libertatea de exprimare, protejată de articolul 10, pe de o parte, și dreptul la viață privată, garantat de articolul 8 din Convenție, pe de altă parte.

Aplicând principiile de mai sus cu privire la asigurarea protecției a două valori garantate - dreptul la informație și dreptul la viața privată a altor persoane, Curtea Constituțională în § 86 din *Hotărârea Curții Constituționale nr. 16 din 18 mai 2016* a reținut că, datorită importanței deosebite pe care o prezintă, informațiile ce vizează datele cu caracter personal, a căror divulgare ar putea afecta drepturile persoanelor, beneficiază de o protecție legală sporită și

prevalează asupra accesului liber la informație în cazurile expres prevăzute de lege.

4. La art. 3 alin. (1) este inutilă completarea propusă, or potrivit art. 2 din *Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XIII din 24 iulie 1997 privind ratificarea Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a unor protocoale adiționale la această*, în temeiul articolelor 25 și 46 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Republica Moldova recunoaște dreptul la recursul individual în fața Comisiei Europene a Drepturilor Omului și jurisdicția obligatorie a Curții Europene a Drepturilor Omului de plin drept și fără o convenție specială, cu condiția reciprocității părților, pentru toate cauzele referitoare la interpretarea și aplicarea convenției, precum și a protocoalelor nr. 4 și nr. 7 pentru cauzele în care violarea drepturilor garantate de aceste instrumente este săvârșită după intrarea lor în vigoare pentru Republica Moldova.

La art. 5:

5. La alin. (2) lit. b) din redacția propusă ar rezulta că, sunt obligate să prezinte informații și întreprinderile și societățile pe acțiuni în care statul are o cotă neînsemnată de acțiuni sau cote de participare. Aceasta obligație este disproporționată în măsura în care nu poate fi identificat un interes public care ar justifica obligarea acestora să prezinte informații în același volum ca și entitățile care exercită atribuții publice sau sunt finanțate din contul bugetului public.

6. Coroborat cu noua definiție a informațiilor de interes public prevăzută la art. 6 rezultă că alin. (2) lit. c) prevede obligația organizațiilor necomerciale de a prezenta orice informație pe care o dețin. Acest lucru este conceptual inacceptabil deoarece acestea sunt subiecte de drept privat și nu pot fi obligate să furnizeze informații subiecților de drept privat cu care nu se află în careva raporturi juridice. Chiar și autorităților publice subiecții de drept privat nu pot fi obligați să transmită orice informații pe care le dețin ci doar acele informații care sunt necesare pentru atingerea unui scop legitim și necesar într-o societate democratică.

7. De asemenea considerăm discutabilă și opțiunea de a prevedea în aceeași normă obligația de a prezenta absolut orice informație de interes public deținută de societățile comerciale sau alte întreprinderi în care statul este unic asociat. Aceste societăți și întreprinderi activează într-un mediu concurențial și obligația de a prezenta orice informație care în conformitate cu legea este considerată de interes public poate fi speculată de concurenți care astfel vor putea obține informații sensibile pentru un agent economic.

8. Alin. (2) lit. d) prevede obligația de a furniza informații de interes public pentru persoanele fizice și juridice de drept privat, care au avut relații de parteneriat și/sau cooperare cu subiecții obligați să furnizeze informații de interes public pe care le dețin. Această prevedere este problematică în măsura în care nu face distincție între volumul și condițiile de furnizare a informațiilor în cazul în care au avut relații de parteneriat și/sau cooperare cu subiecții de drept public și cazul în care relațiile de parteneriat și/sau cooperare au fost cu subiecții de drept privat. Și este conceptual inacceptabil de a obliga să furnizeze orice informații de

interes public deținute, adică chiar și informațiile care nu au nici o legătură cu relația de parteneriat și/sau cooperare. Aici trebuie de ținut cont de faptul că, definiția noțiunii de informații de interes public propusă în proiect, atribuie la informațiile de interes public orice informație deținută de persoana fizică sau juridică.

9. La alin. (3) în scopul uniformizării terminologiei utilizate, se va revedea noțiunea solicitantului de informații prin prisma modificării propuse la art. 2 lit. b) din proiect.

10. La art. 6 definiția informațiilor de interes public necesită a fi reexaminată, deoarece nu orice informație deținută de către furnizorii de informații, care sunt inclusiv și persoane fizice și juridice de drept privat, poate fi catalogată drept informație de interes public. Subiecții de drept privat pot fi obligați să furnizeze informații, chiar și autorităților publice, doar în cazul și volumul în care se poate justifica un interes public.

La art. 11 alin. (3):

11. Cuvintele „pe pagina sa web” se vor substitui cu cuvintele „pe pagina sa oficială”, în conformitate cu *Regulamentul cu privire la paginile oficiale ale autorităților administrației publice în rețeaua Internet*, aprobat prin *Hotărârea Guvernului nr. 188 din 3 aprilie 2012*. În partea ce se referă la publicarea la sediu a informațiilor de interes public, specificăm că acesta este specific persoanei juridice, nu și celei fizice. Totodată, se consideră problematică publicarea tuturor informațiilor publice enumerate de către persoane fizice și juridice de drept privat, în măsura în care, acestea nu au obligația deținerii unei asemenea pagini oficiale sau un panou informativ la domiciliu sau sediul juridic.

12. La lit. a) cuvintele „și altele” necesită a fi clarificat, întrucât există riscul publicării de către furnizorii de informații doar a informațiilor enumerate.

13. La lit. c) cuvântul „legislative” se va exclude urmare a noțiunii *actelor normative* specificate la art. 2 din *Legea nr. 100 din 22 decembrie 2017*. În virtutea caracterului obligatoriu al actelor normative, cuvintele „în vigoare” se vor exclude.

14. La art. 11 alin. (4) necesită a fi precizat termenul de actualizare a informației de interes public.

15. La art. 12 alin. (2) nu se specifică și despre cazul neconfirmării primirii cererii. În paralele, modificarea propusă se va conforma numerotării expuse în art. 51 alin. (6) din *Legea nr. 100 din 22 decembrie 2017*.

16. La art. 15 nu este judicioasă modificarea propusă, deoarece cuvântul *legislația* include și actele normative subsecvente legii, precum este și *Hotărârea Guvernului nr. 208 din 31 martie 1995 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind ținerea lucrărilor de secretariat referitoare la petițiile persoanelor fizice și juridice, adresate organelor de stat, întreprinderilor, instituțiilor și organizațiilor Republicii Moldova*.

17. La art. 16 alin. (1) formularea „necesitate justificată” urmează a fi precizată, or nu este clar modalitatea aprecierii necesității ca fiind una justificată sau nejustificată. Concomitent, nu este specificat momentul începerii curgerii termenului de 2 zile lucrătoare. Propunem excluderea cuvintelor „în final”,

deoarece acestea sunt inutile. Completarea unui text sau alineat, fără a specifica ordinea în care se înserează cuvintele, semnifică, conform regulii generale de tehnică legislativă, completarea textului la sfârșitul acestuia (obiecție valabilă și pentru restul cazurilor similare din proiect).

18. La art. 19 alin. (1) cuvintele „cu indicarea denumirii și a adresei acesteia” se vor exclude, deoarece potrivit art. 11 din *Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000*, acțiunile de contencios administrativ se înaintează în judecătoriile sau curțile de apel în a căror rază teritorială își are domiciliul reclamantul sau își are sediul pîrîtul, cu excepția cazurilor cînd prin lege este stabilită o altă competență. Astfel, furnizorul de informație este în imposibilitatea stabilirii domiciliului solicitantului atunci cînd adresa indicată de acesta în cerere nu coincide cu domiciliul său.

19. La art. 19 alin. (2) specificăm că, dreptul de acces la informații garantează dreptul de a primi informațiile pe care la dețin furnizorii de informații. Astfel, din acest punct de vedere este conceptual inacceptabil prevederea de la alin. (2) prin care se stabilește posibilitatea solicitării de a genera anumite informații de interes public, care la momentul solicitării nu sunt deținute de furnizorii de informații pe motiv că acestea nu sunt documentate sau că nu au fost sistematizate.

La art. 20¹:

20. La alin. (2) cuvintele „în timp util” nu respectă condiția calității normei juridice motiv pentru care aduce atingere art. 23 din *Constituție*. Este de remarcat că, orice act normativ trebuie să respecte principiile și normele constituționale, precum și exigențele de tehnică legislativă, menite să asigure claritatea, previzibilitatea, predictibilitatea și accesibilitatea actului. Pentru a corespunde celor trei criterii de calitate - accesibilitate, previzibilitate și claritate - norma de drept trebuie să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încît să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite. În caz contrar, cu toate că legea conține o normă de drept care aparent descrie conduita persoanei în situația dată, persoana poate pretinde că nu-și cunoaște drepturile și obligațiile. Într-o astfel de interpretare, norma ce nu corespunde criteriilor clarității este contrară art. 23 din *Constituție (Hotărîrea Curții Constituționale nr. 26 din 23 noiembrie 2010, §10)*.

Prin urmare, în măsura în care neinformarea „în timp util” a mass-media despre acțiunile publice organizate de furnizorii de informații poate atrage răspunderea contravențională conform art. 71 din *Codul contravențional*, această formulare necesită a fi revizuită, pentru a asigura respectarea criteriilor de calitate menționate supra.

21. Alin. (3) este redactat în termeni prea largi, întrucît ar rezulta că există obligația furnizorilor de informații să asigure accesul mass-media la activitățile publice organizate chiar și în situații obiective în care este imposibil de asigurat accesul corespunzător (de ex. în lipsa spațiului suficient).

22. La alin. (5) se va revedea referința la *Hotărîrea Guvernului nr. 359 din 2 iunie 1995 cu privire la acreditarea jurnaliștilor străini în Republica*

Moldova or, actul normativ inferior trebuie să corespundă cerințelor de competență și procedură cu cel al actului normativ avînd o forță juridică superioară. Astfel, cînd este necesar a fi adoptate anumite norme pentru aplicarea legii, în textul actului superior se stabilește instituția responsabilă pentru elaborarea și adoptarea acestora, nivelul actului prin care se adoptă.

23. Avînd în vedere completarea cu cuvintele „de interes public” propusă la art. 23 și 24 se va examina necesitatea amendării și a art. 22 în acest sens.

24. La art. 24 modificarea propusă creează confuzia dintre răspunderea contravențională și cea civilă, or nu este clar în ce mod, procurorul în procedura contravențională, va decide repararea prejudiciului cauzat prin refuzul nelegitim de a furniza informații sau prin alte acțiuni ce prejudiciază dreptul de acces la informații, precum și satisfacerea neîntîrziată a cererii solicitantului.

25. La pct. 22 se va reexamina modificarea propusă pentru art. 26, întrucît *Legea nr. 982-XIV din 11 mai 2000* are doar 25 de articole.

La art. **II** (*Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare*):

26. La art. 2 noțiunea de mass-media necesită a fi revizuită, întrucît nu este clar dacă această include și audiovizualul și radio. În partea ce se referă la noțiunea de *jurnalist* specificăm că, se este conceptual greșit să se considere ca fiind *jurnalist* doar persoana fizică care a desfășurat activitățile enumerate o anumită perioadă de timp, întrucît reiese că, *jurnalistul* începător nu poate fi considerat *jurnalist* în sensul noțiunii respective. Totodată, necesită o precizare și cuvîntul „regularitate”.

27. La art. 4¹ atragem atenția că, conform art. 5 alin. (2) din *Legea nr. 221 din 17 septembrie 2010 privind deetatizarea publicațiilor periodice publice*, publicațiile periodice publice sînt înregistrate la Agenția Servicii Publice în termenul și conform procedurii stabilite de *Legea nr. 837/1996 cu privire la asociațiile obștești* și de *Legea nr. 220/2007 privind înregistrarea de stat a persoanelor juridice și a întreprinzătorilor individuali*, ultima fiind aplicată doar în măsura în care nu contravine celei dintîi.

La alin. (4) se va ține cont că, art. 107¹ din *Codul contravențional* prevede răspunderea contravențională pentru editarea publicațiilor periodice publice neînregistrate în Registrul publicațiilor periodice publice, iar în măsura în care legislația nu prevede răspunderea pentru editarea și difuzarea publicațiilor periodice și publicațiilor mass-media neînregistrate, norma dată va fi inaplicabilă.

La art. **III** (*Legea nr. 133 din 8 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal*):

28. La art. 3 cuvintele „persoana publică sau persoana care exercită funcții publice” se vor reanaliza în contextul noțiunilor de funcționar public din art. 2 din *Legea nr. 158 din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public* și persoana cu funcții de răspundere, persoana publică și persoana cu funcții de demnitate publică din art. 123 din *Codul penal*.

La art. 10¹

29. Alin. (2) este contrar art. 1 alin. (2) din *Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare*, care prevede că, prezenta lege nu reglementează raporturile juridice ce țin de accesul la informații, acordarea dreptului la replică concurenților electorali în campania electorală și apărarea drepturilor de autor și a drepturilor conexe.

30. La alin. (3) partea referitoare la datele pe care trebuie să le conțină cererea de solicitare a accesului la informație, se va corela cu cele stipulate la art. 12 alin. (2) din *Legea nr. 982-XIV din 11 mai 2000* din proiect. Totodată, se va revedea necesitatea semnăturii electronice în măsura în care aceasta nu este necesară în cazul mesageriei electronice.

31. La alin. (4) cuvintele „din momentul recepționării acesteia” se vor aduce în concordanță cu prevederile art. 16 alin. (1) din *Legea nr. 982-XIV din 11 mai 2000*, care stabilesc că informațiile, documentele solicitate vor fi puse la dispoziția solicitantului din momentul în care vor fi disponibile pentru a fi furnizate, dar nu mai târziu de 15 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii de acces la informație.

32. La alin. (6) și (7) se vor expune în lumina obiecției de la pct. 3 al prezentului punct de vedere.

33. Remarcăm că, prin reglementările propuse este asigurat dreptul de acces la informațiile de interes public, inclusiv datele cu caracter personal de interes public cu toate garanțiile necesare, doar pentru serviciile și sursele mass-media, fiind restrâns în mod nejustificat dreptul de acces la astfel de informații de către orice persoană, drept garantat prin art. 3, 5 din *Legea nr. 982-XIV din 11 mai 2000* și art. 34 din *Constituție*, precum și tratatele și acordurile internaționale în domeniul drepturilor și libertăților fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte. Aceasta deoarece, pe de o parte, art. 3 și 5 din *Legea* menționată, garantează accesul oricărei persoane la informațiile de interes public, care cuprind și datele cu caracter personal de interes public, iar pe de altă parte, prin noile reglementări se stabilește accesul la aceste date în condițiile art. 10 și 10¹ din *Legea nr. 133 din 8 iulie 2011*, or aceasta din urmă reglementează prelucrarea datelor doar în scopuri jurnalistice, artistice sau literare în contextul necesității asigurării libertății de exprimare, precum și prelucrarea datelor cu caracter personal de interes public de către mass-media.

Așadar, avînd în vedere cele relatate, accesul de facto la informațiile de interes public este garantat doar pentru mass-media, nu și pentru orice persoană fizică sau juridică, precum prevede art. 5 alin. (3) *Legea nr. 982-XIV din 11 mai 2000*, constatîndu-se o contradicție fundamentală dintre normele naționale și, respectiv, îngrădirea nejustificată a dreptului de acces la informație a oricărei persoane.

Mai mult, o asemenea abordare pare a nu fi în conformitate nici cu obiectivul și spiritul normei de la art. 86 din Regulamentul (UE) nr. 2016/679 cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal din documente oficiale deținute de o autoritate publică sau de un organism public sau privat pentru îndeplinirea unei sarcini care servește interesului public, or aceasta nu are în vedere dreptul de acces la date cu caracter personal din documente oficiale doar a surselor

mass-media, dar a oricărei persoane interesate, nefiind astfel, atins efectul util urmărit de norma europeană, care constă în stabilirea unui echilibru între accesul public la documente oficiale și dreptul la protecția datelor cu caracter personal.

Prin urmare, opinăm asupra necesității revizuirii amendamentelor propuse la *Legea nr. 133 din 8 iulie 2011* și *Legea nr. 982-XIV din 11 mai 2000*, în vederea excluderii contradicțiilor constatate și, în consecință, a îngrădirii nejustificate a dreptului de acces la informație a oricărei persoane garantat de Constituția Republicii Moldova.

La **art. V** (*Codul contravențional nr. 218-XVI din 24 octombrie 2008*):

34. La art. 396 alin. (2) relevăm că modificarea propusă va crea un conflict de competență la examinarea contravenției prevăzute de art. 107¹ din *Codul contravențional* dintre procuror și instanța de judecată deoarece, potrivit art. 400 alin. (5) din același cod, procesul-verbal cu privire la contravenția prevăzută la art. 107¹ se remită spre examinare în fond instanței de judecată competente.

La art. **VI** (*Legea nr. 245-XVI din 27 decembrie 2008 cu privire la secretul de stat*):

35. Notăm că, excluderea cuvintelor „ce urmează a fi secretizate” va crea premise pentru publicarea Nomenclatoarelor departamentale ale informațiilor atribuite la secret de stat. Necesitatea elaborării și nedivulgării datelor din Nomenclatoarele detaliate este dictată de măsurile de securitate pentru protejarea acestor informații, împotriva spionajului, compromiterii sau divulgării neautorizate a lor.

36. La art. 5 alin. (6) lit. j¹) nu este judicioasă, or lista denumirii unor documente cu parafe de secretizare, se prezumă a fi de importanța majoră pentru protejarea intereselor statului și divulgarea acestora prin publicarea pe o pagină web, cu acces deschis, este inadmisibilă, întrucât însăși recunoașterea existenței unui act secret deja este periculos pentru scopul legitim protejat de reglementările actului respectiv.

37. La art. 10 alin. (4) darea publicității nomenclatoarelor departamentale va crea un pericol eminent de securitate, atât în privința instituțiilor vizate, cât și a angajaților acestora.

38. La art. 13 alin. (2) nu se acceptă substituirea cuvântului „nelimitat”, deoarece statul garantează nedivulgarea datelor despre persoanele care colaborează sau au colaborat confidențial cu organe ce desfășoară activități de informații, de contrainformații și operative de investigații. Desecretizarea acestor informații în timpul vieții acestor persoane, rudelor lor creează pericol eminent asupra vieții și sănătății acestora.

39. La art. 13 alin. (3) în scopul evitării caracterului confuz al normei, se vor revedea cuvintele „un alt factor de decizie”.

40. La art. 18 nu este oportună completarea cu alin. (1¹) și (1²) pe motiv că, prevederi similare se regăsesc la alin. (1) lit. a) și b) din același articol, iar procedura de desecretizare este reglementată în alin. (2)-(4).

La art. **VIII**:

41. La alin. (1) expunem că, potrivit art. 56 alin. (1) din *Legea nr. 100 din 22 decembrie 2017*, actele normative intră în vigoare peste o lună de la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova sau la data indicată în textul actului normativ, care nu poate fi anterioară datei publicării. Astfel, pentru a fi pus în vigoare de la data publicării proiectul de lege trebuie să respecte regulile instituite de *Legea nr. 100 din 22 decembrie 2017*, și anume cele stipulate la art. 56 alin. (3), potrivit căroră „(3) Intrarea în vigoare a actelor normative poate fi stabilită pentru o altă dată doar în cazul în care se urmărește protecția drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, realizarea angajamentelor internaționale ale Republicii Moldova, conformarea cadrului normativ hotărârilor Curții Constituționale, eliminarea unor lacune din legislație sau contradicții între actele normative ori dacă există alte circumstanțe obiective.”